

Umbra lui Istrate Dabija - Voievod

Mihai Eminescu

Cum trece-n lume toată slava
Ca și un vis, ca spuma undei!
Sus, în cetate la Suceava,
Eu zic: Sic transit gloria mundi!
Pe ziduri negre bate lună.
Din vechi icoane numai pete,
Sub mine-aud un glas ce sună,
Un glas adânc, zicând: „Mi-e sete”.

Și văd ieșind o umbră albă.
Moșneag bătrân, purtând coroană,
Pe pieptul lui o sfântă salbă
Pe umeri largi o scumpă blană,
Ea mâna-ntinde blând: - N-ai grijă,
Ce zic nu trece la izvod.
Eu sunt vestitul domn Dabijă,
Sunt moș Istrate-voievod.

- Măria-voastră va să-ndemne
Pe neamul nostru în trecut?
Ci el cu mâna face semne
Că nu-nțeleg ce el a vrut.

- Măria-voastră-nsetoșează
De sânge negru și hain?

El capu-și clatină, oftează:
- De vin, copilul meu, de vin.

Când eram vodă la Moldova
Hălăduiam pe la Cotnari.
Vierii toți îmi știau slova
Ș-aveam și grivne-n buzunar.
Pe vinul greu ca untdelemnul
Am dat mulți galbeni venetici;
Aici lipsește tot îndemnul.
În lume mult, nimic aici.

La voi în lumea ceealaltă,
Fiind cu milă și drept,
M-a pus cu sfinții laolaltă
Și-n rai mă duseră de-a drept.
Dar cum mai pune sfântul Petre

La rău canon pe-un biet creștin!
Când cer să beau, zice: „Cumetre,
Noi n-avem cimpoieri și vin”

Și totuși domn fusesem darnic
Și bun de inimă cu toți.
De câte ori l-al meu păharnic
Umplut-am cupa numai zloți!
Că ce sunt recile mademuri,
Ce aur, pietre și sidef
Pe lângă vinul copt de vremuri
Pe lângă-un haz, pe lângă-un chef.

Împresurat-am eu și Beciul
Cu oaste bună și strânsuri;
Soroca, Vrancea și Tigheciul
Trimis-au mii viteze guri
Să certe craii cu mânia...
Ce-mi pasă? Mie deie-mi pace
Să-mi duc Moldova-n bătălie
Cu mii de mii de poloboace.

Atunci când turcii, agarenii
Mureau în iuruș cu halai,
Oștirea noastră, moldovenii
Se prăpădeau într-un gulai.
Și zimbrul cel cu trei luceferi
Lucea voios pe orice cort.
Precum ne-am dus, venirăm teferi
Și toți cu chef și nime mort.

Nici vin cu apă n-am să mestec,
Nici dau un ban pe toată fala.
De-aceea n-am nici un amestec
Oriunde nu îmi fierbe oala.
Când calcă țara hantatarii,
Eu bucuros la lupte merg,
Când între ei se bat magarii
În fundul pivniței alerg.

Se certe ungurii și leșii...
Ce-mi pasă mie? La Cotnari
Eu chefuiam cu cimpoieșii,
Cu măscărici și lăutari;
Și sub umbrarele de cetini
Norodu-ntreg juca și bea
Iar eu ziceam: să bem, prietini,

Să bem, pâ'n' nu vom mai putea.

Dacă venea să rătăcească
Vun învățat arheolog,
Vorbind în limba păsărească,
Nu m-arătam ca să mă rog.
Dar ție-ți place doina, hora,
Îți place-al viței dulce rod,
Tu povestește tuturora
De moș Istrate-voievod.

Le spune sfatul meu s-asculte
S-urmeze vechiul obicei,
Să verse dintre cupe mult
Și la pământ vo două-trei.
Căci are-n sân Moldova noastră
Viteze inimi de creștin;
Tineri, în veselia voastră,
Stropiți-le duios cu vin!

Și în Moldova mea cea dulce
Orânduim-am cu prisos:
Ca butea plină să o culce
Cea goală iar cu gura-n jos.
Și astfel sta Moldova toată
Cu susu-n jos ce era treaz.
Odihna multu-i lăudată
La cel chefliu, la cel viteaz.

Când de mănua lungii sabii
Mă răzimam să nu mă clatin,
Cântau cu toți pe Basarabii,
Pe domnii neamului Mușatin,
Pân' ce-ncheiau în gura mare
Cu Ștefan, Ștefan domnul sfânt
Ce nici din ceriuri seamăn n-are
Cum n-are samăn pe pământ!

Moldova cu stejari și cetini
Ascunde inimi mari de domn,
Să bem cu toți, să bem, prietini,
Să le vărsăm și lor în somn.
Pân' la al zilei blând luceafăr
Să bem ca buni și vechi tovarăși;
Și toți cu chef, nici unul teafăr,
Și cum sfârșim să-ncepem iarăși.

Răpiți paharele cu palma,

Iar pe pahar se strângă pumn
Și să cântăm cu toți de-a valma
Diac tomnatic și alumn;
Cântăm adânc un: De profundis.
Perrenis humus erit rex.
Frumoase vremi! Dar unde-s? unde-s?
S-au dus pe veci! Bibamus Ex.